

Kamarai kirándulás Horvátországba, Szlovéniába

Idén szeptember elején a kamara immár hagyományosnak mondható kirándulása Szlovénia és Horvátország határ közeli területeire vezetett.

A hosszú utazás miatt embertelenül korán kellett indulnunk, viszont megérte, mert így értékes programokat kaptunk cserébe. Az Őrség illetve Vend vidék szlovéniai tükörképén barangolva három kisvállalkozás vizitje volt a célunk. A határt átlépve a keskeny, kis forgalmú utak a terület perifériás jellegét sugallták, viszont az apró szerves településszerkezetű falvak rendezettek, takarosak, a szolid általános jólét benyomását keltik, prosperálnak. Sajnos első célunkat, az olajütőt nem találtuk meg, pedig az alapanyagul szolgáló tökből a földeken annál többet láttunk.

Alaposan kárpótolt viszont egy itteni húsüzem, melynek középkorú, magyar felmenőkkel is rendelkező tulajdonosa még olyan szinten beszélt magyarul, hogy csapatunknak néhány percben össze tudta foglalni vállalkozásuk, termékeik jellemzőit. Testközelből szemlélhettük meg az érlelődő, különböző fázisban lévő sonkákat, megtudhattuk, nem mind ellenség, ami penész, ha a sonkák készítéséről van szó. Az üzem vendéglátó helyiségében lehetőség volt a helyi termékek megkóstolására, ennek sikere osztatlan volt.

A nap desszertjét egy apró csokoládékat készítő családi vállalkozásnál vettük magunkhoz. A vendéglátó fiatal pár szlovén-olasz vegyes házasság, kedvességük és vendégszeretetük magával ragadó. A kínált csokoládék íz világa még nem minden esetben kiforrott, viszont mindenki talált magának lelkéhez közel állót. Többek véleményére támaszkodva mondhatom, hogy a pálmát egy olyan bonbon vitte el, melynek töltelékéhez tökmagolajat használt fel a komponista, helyi alapanyagra támaszkodva.

A szállásunkul szolgáló Hubertus panzió Lenti külterületén a kedves kiszolgálás mellett fekvése miatt érdemelt említést. A dombtetőre épített épületből szép kilátás nyílt a zalai dimbes-dombos vidékre, reggel a párába rejtőző völgyekre.

A második napon Horvátország északkeleti csücskének várait látogattuk meg. Csáktornya, a Zrínyiek fészke ma már nem a Zrínyiek fészke. Vendégszeretet a magyarok irányában nem divat. A kiállítások tematikája szeretné feledtetni, hogy kik voltak itt tulajdonosok néhány száz esztendeje. A határtól néhány kilométerre lévő erődítésben a világ minden kincséért sem írják ki a tudnivalókat magyarul, pedig uniós projekt valósult meg itt forintra számítva százmilliókért, mely az itteni és néhány határ menti látnivaló turistabarát bemutatását célozta. Kérdem én. Kiket várnak ide horvátokon és magyarokon kívül? A látnivaló annyit nem ér meg, hogy eljöjjön ide angol, német, francia vagy spanyol.

30-40 kilométerrel kellett mélyebbre ásni magunkat horvátföldön, hogy változzon a véleményünk. A hegytetőre épült Trakostyán váráról csak jót tudok mondani. A háborúk eléggé érintetlenül hagyták, megközelítése nehézkes, ezért az átvonuló csapatok az erődítmény bútorait elvinni nem tudták. A tájékoztatás itt korrekt volt, az enteriőr, a vár maga és belőle a kilátás is szép, főleg a mögötte található tavacsára. Pozitív benyomásainkat az eső sem tudta elrontani.

Utolsó látnivalónk Varasd. Vára apró, inkább lakóvár, semmint erősség. Több apró tematikus kiállítását inkább már csak átfutni tudtuk idő hiányában, de benyomásunk kedvező volt. A település antik belvárosa sétára hívogató, jellegzetességei a fali világítótestekre aggatott virágokkal teli kaspók.

Szállásunk ezúttal Nagykanizsán a Hotel Centralban volt. Ajánlani tudom azoknak, akik egy békebeli szálláson a hatalmas belmagasságok hívei. A szomszédos étteremben a pörköltöz felszolgált dödölle errefelé szériatartozéknak számít. A nyüzsgő város kellős közepén a nagy forgalomzaj és a sötétítőn áttűnő neonreklámok dacára kitűnő volt az alvás a fárasztó nap után.

Harmadik nap – irány Lendva. Itt a magyar szó nem szitokszó, a város szlovén és magyar lakossága láthatóan példásan él együtt a másikkal és ennek rengeteg írásos jelével is találkozni lépten-nyomon. A Makovecz tervezte művelődési központ eltéveszthetetlen, az építész egyik legszebb alkotása. A várban a város szülötte, Zala György emlékének szentelt terem, benne a művészszámos szobrának kicsinyített mása. Művészete megkérdőjelezhetetlen, a magyar szobrászok abszolút élvonalához tartozik, nem véletlen, hogy ő mintázta többek között a hét vezér szobrát a Hősök terén. A szerencse is mellénk szegődött, Salvador Dali plakátjaiból, grafikáiból, akvarelljeiből volt időszakos kiállítás. A művész napjainkban történt exhumálása igazán különleges egybeesés volt. Számos olyan alkotás volt látható, melyek a művész excentrikus gondolat és érzelmvilágát tükrözték. A várból leballagva szüreti mulatságba

csöppentünk. Önfeledt színes kavalkádban vonult itt fel több náció szőlőművelője, táncosa, zenésze.

Lendváról utunk Dobronakra, a híres orchidea farmra vezetett, melynek igazán a méretei lenyűgözőek. A virágok színei változatosak, részben mesterségesek, viszont formaviláguk monoton, kizárólag a pillangó alakú változattal foglalkoznak. Nagyon hasznos volt a kertészet fiatal munkatársának magyar nyelvű tájékoztatója, aki elmondta a virágok gondozásának néhány apró, de annál hasznosabb trükkjét. Útban hazafelé igazi meglepetésben volt részünk, Zsitkócon sütöttek nekünk friss, helyi recept szerint készült pereceket. Szlovénia uniós tagsága után a munka nélkül maradt egyszerű falusi asszony ahhoz fogott, amihez egyébként is értett. Gazdag nem lett, de a család gondtalan megélhetése biztosított.

Következő programunkat a göcseji falumúzeumot elmosta az eső, helyette a kanizsai plázában önfeledt kikapcsolódást kaptunk a Pappa pia alkotóitól. Érdekes volt a kisvárosi háromtermes multiplex, amibe a kínai áruházon keresztül lehet csak bejutni. Kicsit a repülőterek illatszerbutikjára hajazott az elrendezés. De a mozi sem volt semmi! A személyzet eladta a jegyeket, ezzel párhuzamosan a jeggyel együtt lehetett megvenni a rágcsálnivalót, majd amikor ezzel végeztek, mindenkit egyszerre engedtek be úgy, hogy nem voltak kötött helyek, meg kellett küzdeni a magas szintű vizuális élményért. A mozi után az eső még mindig ömlött, a láthatóan nagyon takaros kanizsai főteret ezúttal sem sikerült körbe sétálni.

Utolsó napunk reggelén apró zalai falvakon át vitt a busz Kehidakustány felé. Sajnos úgy látom, mint számos más pontján a vidéknek, hogy apró településeink néptelenednek el. A házakba a kihalt helyére senki sem költözik, azok az elemek prédájává válnak. Korábban azt gondoltam, csak a keleti végekre jellemző, de tévedtem. Ezekkel természetesen ellentétesek fürdővárosaink, amelyek a fent említettekhez képest mintha nem is azonos kontinensen lennének. A termálfürdő Kehidán igazán minden igényt kielégítő, a fürdőt csak ajánlani tudom, anélkül, hogy részletezném. Mielőtt a településtől elbúcsúztunk, megnéztük Deák Ferenc kúriáját benne a haza bölcsére emlékeztető kiállítással. Csak az volt csodálatos, hogy Deák és a kortárs hazafiak hogyan tudtak a jövőbe látni! Gondolataik másfél évszázad múltán sem veszítettek aktualitásukból. A kiállításból levonható a következtetés: nehéz, de jó magyarnak lenni!!!

Út közben hazafelé már csak egy látnivaló várt ránk, Dégen a kastély. A parkja már nagyon szép, néhány faóriása lenyűgöző. Maga a kastély szép lesz, ha kész lesz, felújítása küszöbön. Funkcióját okosan ki kell találni, mert ellentétben Trakostyán várával ez síkvidékre épült, a világégések során innen mindent elvittek, ami mozdítható volt.

Írta: Kamara

2017. szeptember 27. szerda, 13:23 -

A visszatekintés végén köszönetet szeretnék mondani a szervezőknek, Dr. Székely Annamáriának, aki ennek a túrának is a motorja volt, a Scool-túra utazási iroda munkatársainak, akik az eredeti programokon felül is nyújtottak pozitív meglepetéseket. Minden tisztelem továbbá több nyugdíjas kollégámnak, akik annak ellenére, hogy mozgásuk nem a régi, de lelkesedésüknek és önfegyelmüknek köszönhetően soha egyetlen percet sem kellett rájuk várni.

Dr. Béres Gábor

Sajószentpéter, 2017. 09. 17.